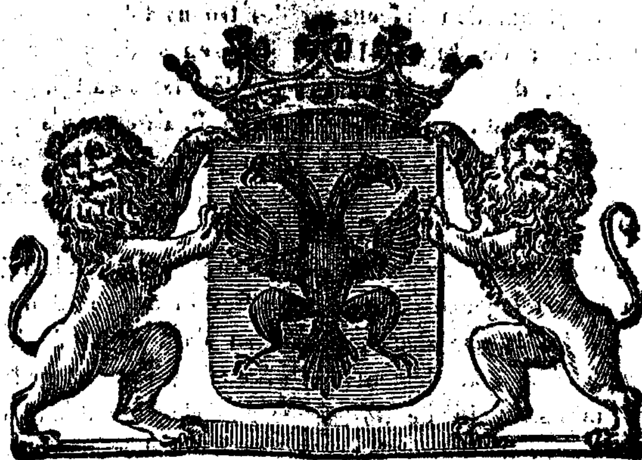
A°. 1841. — N°. 22.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —

DINGSDAG 2 FEBRUARI.

De prijs der Advertentiën is, van *één* tot *vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De Vlissingsche Courant aangaande den heer VAN DOORN.

Toen wij, kort na de troonsbestijging van WILLEM II, de pen hadden opgenomen om deszelfs eersten minister, den heer VAN DOORN te bestrijden, van wiens invloed op de nieuw begonnen regering wij dezelfde noodlottige gevolgen voorzagen, welke die invloed op de laatste regeringsjaren van WILLEM I had, meende de *Vlissingsche Courant* een en ander te moeten bijbrengen ten voordeele van den in Zeeland geboren heer VAN DOORN. Wij lieten haar artikel onbeantwoord, omdat de meeste der daarin voorkomende beweringen, onzes achtens, zich geheel verwijderden van het oogpunt waaruit de bedoelde ambtenaar moest worden beoordeeld. Zoo werd er aangevoerd dat de heer VAN DOORN, wat zijn moreel karakter aangaat, een zeer achtenswaardig mensch was, hetgeen wij geenszins in twijfel hadden getrokken; dat gemelde heer zijne betrekking als gouverneur van Zeeland tot algemeen genoegen had vervuld, hetgeen vooreerst niets ter zake deed, omdat al hetgeen wij van den heer VAN DOORN zeiden, daarmede zeer bestaanbaar was, en ten tweede veel van deszelfs gezag verloor toen men beweerde: » dat de handelwijze van dien heer, in zijne veel minder langdurige betrekking als gouverneur van Oost-Vlaanderen hem dezelfde mate van achting, vertrouwen en *toegenegenheid* bij de ingezetenen van dat gewest hadden doen verwerven als hier (in Zeeland) het geval was." *Achting* heeft de heer VAN DOORN in Oost-Vlaanderen zeker bezeten; want niemand, voor zoo ver wij weten, brengt iets tegen zijn moreel karakter in; *vertrouwen* is dubbelzinniger; het vertrouwen hetwelk men stelt in een' man van eer, zal de heer VAN DOORN hebben bezeten; maar de uitdrukking *algemeen vertrouwen* beteekent hier iets meer. Er bestonden verschillende partijen in Oost-Vlaanderen, en de uitkomst heeft geleerd dat de oppositie-partij sterk was, sterk genoeg om ook die provincie te doen afvallen; het vertrouwen dier partij bezat de gouverneur niet. Verzoenende, vrijzinnige maatregelen verwachtte men van Z. Exc. niet: men kende hem integendeel als een dominerend karakter; men beschouwde hem als een man veel meer toegedaan aan de beginselen van het Fransche keizerrijk dan aan die van den echt constitutionelen regeringsvorm. *Toegenegenheid* bezat de heer VAN DOORN nog veel minder; het is een man jegens wien geene verachting, geene minachting zelfs te pas komt: maar toegenegenheid, algemeene toegenegenheid kon een man van zijnen aard, vooral in Vlaanderen, onmogelijk verwerven. Wij zeggen dit niet ten nadeele van den heer VAN DOORN; men kan van geen' staatsman vorderen dat hij zich algemeene toegenegenheid verwerve; zij wordt dikwerf door karakterloosheid, door huichelarij gekocht. Onze aanmerking strekke alleen om te doen zien op wat losse gronden de kabinetsbestuurder in de *Vlissingsche Courant* werd verdedigd. De schrijver des artikels scheen gemelden heer persoonlijk bevriend; want men las verder in het bedoelde artikel »dat aan ons *persoonlijk* onderscheidene trekken van strenge regtvaardigheid en naauwgezetten eerbied voor de wetten en persoonlijke regten gedurende des heeren VAN DOORN vervulling der functiën van minister van binnenlandsche zaken zijn bekend geworden;" daargelaten dat eene dergelijke verzekering, gegrond op eene persoonlijke overtuiging, luttel afdoet in eene discussie, waar het geldt *bewijzen* aan te voeren, deed dezelve niets af tegen onze aanmerkingen omtrent de wenschelijkheid, ja de noodwendigheid, raadpleegt men de belangen des lands, van de verwijdering des heeren VAN DOORN. De minister van binnenlandsche zaken of de secretaris van staat moge *onderscheiden* blijken van strenge regtvaardigheid en naauwgezetten eerbied voor de wetten en persoonlijke regten hebben gegeven, wij willen het gaarne gelooven; doch dit was niet meer dan pligt; ja de pligt des ministers *vorderde* dat hij er bij *elke gelegenheid* bewijzen van gaf. Wij echter toonden aan, dat de hooge ambtenaar in kwestie herhaaldelijk blijken gaf van geen genoegzamen eerbied voor onze constitutionele wetten, dat hij den geest van onzen regeringsvorm *of* niet verstond *of* niet involgen wilde, dat *of* zijne grondstellingen van regering gebrekkig waren *of* zijn politisch karakter het was. De heer VAN DOORN, niemand die eenigzins bekend is met den loop onzer zaken zal het betwisten, was de spil waarop de vorige regering, gedurende hare laatste jaren, draaide; en wie ontkent thans dat die regering heilloos was? Iedereen spreekt nu van verspillingen, van » schandelijke verspillingen" der nationale gelden, maar *wie* heeft die dan verspild of laten verspillen? Wij spreken immers tot menschen, wier doofheid of domheid grenzen heeft? Wie, — indien men de voornaamste raadslieden des vorigen konings vrij wil spreken — *wie* pleegde dan die » schandelijke verspillingen" of was er medepligtig aan? — Of moet men, goediger dan het onnoozelste kalf, die mannen niet slechts alles vergeven, maar hen daarenboven nog houden aan het roer van den staat? Is men in Nederland tot dien graad van zotheid gekomen?

Wij lieten derhalve de vroegere aanmerkingen der *Vlissingsche Courant* onbeantwoord; gelijk wij menig artikel van onderscheiden dagblad onbeantwoord laten, wanneer het, ons voorkomt dat deszelfs inhoud bezijden de kwestie is, of onze beweringen geenszins wederlegt. Met nuttelooze discussie kunnen wij onzen tijd niet verbeuzelen, mogen wij de aandacht onzer lezers niet vermoeijen.

Intusschen is de *Vlissingsche Courant* ook ten aanzien van den heer VAN DOORN meer tot onze gevoelens genaderd. Sprekende van zeker besluit, waarbij in werking zijnde *wetsbepalingen* buiten toepassing werden gesteld, zegt zij (in haar nommer van 23 januari): »De *zaak* is goed, wij hebben »daar niets tegen; doch het *beginsel*, het grond»wettige beginsel wordt geschonden; en ook bij de »beste en nuttigste daden, moet dit beginsel als »heilig worden geëerbiedigd.

»Had de heer VAN DOORN dit zóó niet begrepen, »toen Z. Exc. als chef van het kabinet des konings, »dit besluit onder het oog kreeg? Zoo ja, moest »Z. Exc. dan niet verwachten, dat, bij het ten »uitvoer leggen en bekend worden er van, er we»der nieuwe stof tot bittere en gegronde klagten »over schending der grondwet zoude ontstaan; en »dat ook Z. Exc. ten gevolge daarvan niet ver»schoond zou blijven?

»Geeft men op die wijze niet *zelf* aanleiding tot »misnoegen, tot ondermijning van het vertrouwen »op de constitutionele gezindheid der regering?"

Wat anders dan dit zeiden wij dadelijk bij den aanvang der regering van WILLEM II, wiens zucht tot vrijzinniger uitlegging onzer grondwet, tot eerbiediging harer constitutionele bepalingen, wij vreesden te zien miskend, ja te leur gesteld door het aanblijven der oude ministers, door den invloed vooral des heeren VAN DOORN.

Wij beschouwden dien raadsman des konings als noodlottig voor het nieuwe regeringsvak, omdat de natie geen vertrouwen *kon* stellen in dien voornamen raadsman des afgetreden konings; omdat het dien raadsman aan genoegzamen constitutionelen zin ontbrak. De *Vlissingsche Courant* scheen van ons te willen verschillen daarin, dat zij haren provincie-genoot in staat wilde stellen nog eenige fouten te begaan, alvorens hem te bestrijden. Aan de jeugd dier courant echter willen wij het ten goede houden, wanneer zij soms wat voorbarig tegen onze beweringen opkomt; hare opregtheid om steeds bij nadere ervaring de gegrondheid onzer beschouwing te erkennen, moge haar ter verschooning strekken. Wij verzoeken haar daarentegen wat nadenkender te zijn in de keuze harer woorden die ons aangaan. Van de *Arnhemsche Courant* sprekende, laat zij zich, in het gemelde artikel van 23 januari de volgende woorden ontvallen: »Zij (de *Arnhemsche Courant*) »heeft het stilzwijgen bewaard op de artikelen, wel»ke de *Vlissingsche Courant*, ten aanzien der *per»soonlijke* aanvallen, tegen den heer VAN DOORN »gerigt, op deugdelijke gronden, zoo zij meende » geleverd heeft."

De *Vlissingsche Courant* zal, hopen wij, niet lang vertragen, ook die uitdrukking » *persoonlijke* aanvallen" terug te nemen. De *Arnhemsche Courant* heeft nooit *persoonlijke* aanvallen tegen den heer VAN DOORN gerigt; namelijk *aanvallen* tegen zijn individuëel, particulier persoon. Want zoodanige aanvallen slechts noemt men *persoonlijke* aanvallen; en die haten en versmaden wij evenzeer. Iets anders is het den ambtenaar, den publicken persoon, als zoodanig, in die hoedanigheid of in dat karakter aan te vallen. Dit deden wij; wij bestreden het politische karakter van den heer VAN DOORN. Zoodanig karakter toch gaat de natie aan, daarbij heeft zij groot belang: dit mag iedereen beoordeelen en bestrijden, en alwie meer dan ijdel gebabbel beoogt, al wie wezenlijk nut wil stichten, moet pogen den persoon dien hij verderfelijk acht voor de ware belangen van land en dynastie, invloed te benemen, van het bestuur der zaken te verwijderen. Dit heet niet iemand *persoonlijk* aanvallen. *Persoonlijke* aanvallen zouden het geweest zijn, indien wij den heer VAN DOORN in zijn particulier leven hadden vervolgd, de handelingen van den morelen mensch, den zoon, den echtgenoot of den vader hadden nagespoord en aangegre-

pen; dit heet men *persoonlijke* aanvallen, en daarvan kan niemand de *Arnhemsche Courant* met eenigen schijn van grond beschuldigen. Wij verzoeken derhalve de *Vlissingsche Courant* nogmaals, in haar belang, omzigtiger te zijn in de keuze harer woorden, en er geene te bezigen, die iets geheel anders beteekenen dan zij zal hebben bedoeld. Goede bedoelingen zijn niet genoegzaam, wanneer men als publiek orgaan wil optreden. Wil men achting verwerven en gezag oefenen, men overdenke eer men schrijft.

Wat toch zou het publiek van eene courant gaan denken, welke, wil zij den naam van *de opregte* behouden, telkens hare vroegere beweringen terugnemen moet?

De *Vlissingsche Courant* houde ons deze aanmerkingen ten goede; wij zouden haar gaarne voortdurend, zoo veel mogelijk geacht, aan onze zijde zien.

Buitenlandsche berigten.

SYRIE.

Alexandrië, *7 jan.* De wapenoefeningen duren voort. Een handelsschip bragt ons tijdingen uit Beyruth van den 23sten en uit Damascus van den 14den december. Eene afdeeling Engelschen en Turken was naar Damascus getrokken, om *Ibrahim*-pacha, die zich voortdurend met zijn leger aldaar bevond en voor twee maanden levensmiddelen had, aan te grijpen. Onder *Ibrahim's* troepen was het getal zieken aanmerkelijk verminderd. In het gebergte bleef de gruwelijkste anarchie heerschen; alle koeriers worden opgevangen. De christelijke bevolking in Aleppo had veel te lijden van de nieuw ingestelde Turksche overheden. *Mehemed-Ali* doet het mogelijke om zijnen zoon onderstand te doen toekomen. (*Allg Zeit.*) Deze tijdingen, welke veel verschillen van vroeger medegedeelde, schijnen nadere bevestiging te behoeven.

ITALIE.

Rome, *12 jan.* Bij den Pruissischen zaakgelastigde alhier, den secretaris van legatie *v. Nagler*, is eene aanzienlijke som gelds, die tot bestemde betalingen bij hem nedergelegd was, gestolen geworden. Daar de omstandigheden het allerwaarschijnlijkst maakten dat de diefstal door huisgenooten gepleegd was, liet men den kok en al de keukenjongens in hechtenis nemen. Bij de verdere nasporingen der policie is het gebleken, dat het hôtel der legatie sinds geruimen tijd eene wijkplaats was voor een groot getal verdachte menschen, naardien de hertog *Caffarelli* hun veroorloofd had, zich aldaar onder de bescherming der immuniteit, welke de legatie geniet, te nestelen. Hij zou zelfs tot dat einde eene eigene hut in den belendenden tuin hebben laten bouwen. De tegenwoordige chef der legatie moet voorgesteld hebben die ongevraagd verleende vrijstelling te doen ophouden. (*L. A. Z.*)

DUITSCHLAND.

Als eene bijdrage tot wat men gindszijds den » freien deutschen Rhein", *Deutsche Zustände* zou noemen, diene het volgende artikel uit de *Leipziger Allgemeine Zeitung*: *Neustrelitz*, *17 jan.* Ten gevolge van een onaangenaam voorval bij een feest, den 12den gevierd, waarbij zich adelijken onbeschaamd (*insolent*) gedroegen, heeft gisteren een aanzienlijk gedeelte van onze achtbaarste burgers, door middel van eene daartoe gekozene deputatie, den groothertog een schriftelijk adres ingeleverd over de toenemende aanmatingen en onbetamelijkheden des adels en der militairen, en daarin den landsheer gebeden om bescherming en geregtigheid voor den burgerstand. (Het schijnt dus dat achter dien *freien deutschen Rhein* de wetten den burger niet beschermen, maar hij naar zijn landsheer loopt klagen als het kind naar mesjeu!) Die stap (vervolgt het *freie deutsche* blad) zal zeker van gewenscht gevolg wezen, want de groothertog beloofde aan de voor hem verschenen afgevaardigden der burgerij, dat hij al het voorgevallene ten strengste zou laten onderzoeken en straffen.

PRUISSEN.

Coblenz, *27 jan.* De scheepvaart op de Moezel is reeds weder hervat; een groot aantal kolenschepen is hier van de Saar aangekomen. In den Rijn drijft nog wat ijs, doch zoo luttel dat de Keulsche stoomvaart van heden af weder begint. (*Köln. Zeit.*)

— Men schrijft uit Berlijn: De publicatie waarbij de prins van Pruissen tot stedehouder van Pommeren benoemd wordt, heeft velen verwonderd. Het is noodig daarbij te weten dat de provincie Pommeren een oud regt heeft om den erfgenaam des troons tot stedehouder te hebben; de kroonprins is geboren stedehouder der provincie, derhalve is hiervan in den laatsten tijd geene sprake geweest; nu is de prins van Pruissen, als presumtieve opvolger, daartoe openlijk geproclameerd. (*Köln. Zeit.*)

ENGELAND.

Londen, *27 jan.* Van de belangrijke beraadslagingen in het lagerhuis, over het adres in antwoord op de troonrede, is nog slechts te melden dat, nadat de heer *Hume* zijn amendement tot afkeuring van het gedrag der ministers in de Oostersche aangelegenheid had ingetrokken, het adres door de kamer werd aangenomen.

De dagbladen, welke over de troonrede spreken, verklaren dat dezelve nog zouteloozer dan gewoonlijk is. Zij beklagen zich dat geenerlei melding van Ierland, Canada enz. is gemaakt. Buitendien was dat stuk met zoo veel omzigtigheid gesteld dat het naauwelijks een verschil van stemming in het adres toeliet, zijnde de troonrede voornamelijk gewijd aan de buitenlandsche staatkunde, waaromtrent de Tories het op dit oogenblik met de regering eens zijn.

Desniettegenstaande waren de beraadslagingen in het lagerhuis niet onbelangrijk, vermits na dat sir *John Russell* en de procureur-generaal hadden aangekondigd de aanstaande voordragten wegens de armenwet en die op de regtspleging, sir *T. Freemantle* kennis gaf dat lord *Stanley* aanstaanden dingsdag zijne Iersche registratie-wet zoude indienen. Dit wets-ontwerp zal het strijdperk openen, naardien lord *Morpeth* te kennen heeft gegeven dat hij op 4 februari ook zijne registratie-wet zal voordragen, zoodat er spoedig gelegenheid zal wezen voor beide partijen om hunne krachten te meten. De adressen in de beide kamers waren natuurlijkerwijs louter weerklanken van de troonrede.

Londen, *28 jan.* Het huis der lords heeft heden namiddag het adres van antwoord op de troonrede aan H. M. de koningin aangeboden. Van wege dat der gemeenten zal zulks heden avond plaats hebben.

— De financiële agent van Portugal heeft heden wederom in de dagbladen aangekondigd, dat het tijdstip, bepaald ter conversie van Portugesche schuldbrieven volgens het dekreet van 2 november, met 28 februari aanstaande zal verstrijken.

— Het hoogerhuis is gisteren ten 10 ure bijeengekomen, heeft zich naar het paleis van Buckingham begeven, om het adres van antwoord op de troonrede H. M. aan te bieden.

— Nadat gisteren avond in het lagerhuis onderscheidene rapporten waren gehoord, deed de heer *Brotherton* het voorstel, dat geene nieuwe behandeling van zaken zal worden aangevangen na 12 ure des nachts, welke voordragt met 130 tegen 31 stemmen werd verworpen, waarna de kamer uiteen ging. — De Hollandsche brievenmaal is niet aangekomen.

FRANKRIJK.

Parijs, *28 jan.* Het *Journal des Débats*, mededeelende de troonrede der koningin van Engeland, doet haar vergezeld gaan van de navolgende aanmerking: In de zinsnede omtrent de betrekkingen van Groot-Britanje met de vreemde mogendheden is Frankrijk niet genoemd. Wij zijn niet voornemens deze daadzaak te vergelijken, en nemen het stilzwijgen aan, zonder de beteekenis er van te verminderen of te overdrijven. Zoodanige internationale hoffelijkheden moeten geheel vrij blijven; wij hebben het regt niet dezelve te vorderen, en ook niet om ons wegens derzelver weglating te beklagen. De reeds geopende debatten van het parlement zullen gewis een helderder licht werpen op de gevolgen der gebeurtenissen, die Europa hebben bezig gehouden, en wij wachten die af, alvorens stellig te oordeelen over de gezindheden, welke de troonrede zich onthoudt uit te drukken.

— In de zitting der kamer van den 27sten dezer is het amendement van den heer *Janvier* ingetrokken, en daarop de beraadslaging geopend over het amendement van den generaal *Schneider*, hetwelk bij vele leden bijval scheen te vinden en aldus luidt:

Art. 1. Eene som van 80 millioen wordt bijzonderlijk verleend voor de fortificatiewerken, benoodigd om de verdediging van Parijs in verband te stellen met de algemeene verdediging van het koningrijk.

Art. 2. De werkzaamheden bevatten 1°. eenen gordel van blijvende versterkingswerken, daargesteld in de omstreken van en op de toegangen naar de hoofdstad, op ten minsten 4,000 meters afstand van den tegenwoordigen muur van octrooi; 2°. de daarstelling van alle de gebouwen en magazijnen tot verdediging dier werken vereischt wordende; 3°. de versterking en dekking, waar dit vereischt wordt, van den muur van octrooi.

De zitting heeft tot 6 ure geduurd, en is opgegaan met de voordragt der ontwikkeling van dit amendement door den voorsteller, en de bestrijding van hetzelve door den generaal *Bugeaud*, die zich eenen grooten voorstander van den ringwal betoont. Ook de zitting van den 28sten is aan beraadslagingen over hetzelfde onderwerp besteed. Bij het vertrek van den post was de heer *Manguin* op de tribune.

De druk der bekende ondergeschoven brieven en het in beslag nemen der dagbladen, die dezelve uit *La France* hebben overgenomen, houdt voortdurend de dagbladen bezig. Die der oppositie beklagen zich bitterlijk, vooreerst, dat geenerlei vervolging is ingesteld, noch eenigerlei officiële opheldering gegeven is nopens diegenen der brieven, welke van 1808 en 1809 dagteekenen, en den koning als hertog *van Orleans* betreffen; ten tweede, dat *La France* zelf niet in beslag genomen is op den dag van den druk, maar dat gewacht is tot den volgenden dag, om toen vervolgingen te rigten tegen alle bladen, die hetzelve hadden nageschreven.

De ministeriële bladen bevatten een artikel, waarin, tot weêrlegging van dat beklag, onder anderen, gezegd wordt:

Het is zeer gemakkelijk dit alles op te helderen.

De eerste brieven, die, zoo als verschillende Engelsche bladen gezegd hebben, zoodanig zijn vervalscht, dat zij, door vermenging van waarheid en valschheid, zekere mate van waarschijnlijkheid moesten aanbieden, hebben betrekking tot het tijdvak, waarin de koning door de constitutionele onschendbaarheid nog niet was gedekt. Deze brieven vervolgende, zou een geruchtmakend proces zijn uitgelokt, en zouden de persoon en de persoonlijke daden van den prins aan openlijke beraadslagingen zijn overgeleverd. Het zou dan, in zekeren zin, noodig geweest zijn, dat de koning, hetzij als beschuldiger, hetzij als getuige, van den troon ware afgestegen, om zelf in de vervolging voor de regtbank op te treden. Onder zulke overwegingen heeft het gouvernement zich moeten verlaten op de verachting der geheele natie van de bedreven schanddaad, en op het openbare geweten, om er stilzwijgende regt aan te doen. Aldus handelende heeft het regtens en metterdaad wel gehandeld: want het schandaal is in zich zelf gesmoord.

Omtrent het tweede punt wordt herhaald, dat *La France* een weinig gelezen dagblad is, waarvan de straffeloosheid niets ontrustends kon hebben; maar dat de beleediging met der daad gevaarlijk werd, zoodra dit blad in andere dagbladen een' weêrklank vond. Dat het uitstel der vervolging gestrekt zou hebben om de bladen een' strik te spreiden, wordt ten stelligste ontkend. Sedert wanneer, vraagt het ministerie, is de drukpers zoodanig van regt en staatkundig geweten ontbloot, dat zij zelve niet weten zoude waarin eene verkrachting der wetten gelegen is.

De *Gazette de France* meldt in haar nommer van heden, dat zij, ter zake van laster, een proces zal instellen tegen den *Messager*, die gezegd heeft, dat de drie eerste brieven, in de *Gazette* geplaatst, zijn vervalscht. Wij hebben, zegt de *Gazette*, meermalen verklaard, dat die brieven authentiek waren, en tevens verlangd, dat ze aan een wettig onderzoek onderworpen zouden worden. De *Messager* is derhalve in zijne herhaalde betuiging, dat zij vervalscht zijn, niet te verontschuldigen. Er zijn tusschen hem en ons twee strijdige beweringen en wij verlangen, dat de publieke opinie tusschen die beweringen met volkomen kennis van zaken beslisse. Het is noodig, dat men wete, wie lasteraren zijn, hij of wij.

De heer *Franck Standish*, overleden den 21sten januari te Duxbury-Park, in het graafschap Lancaster, heeft, zoo als wij reeds vroeger gemeld hebben, aan den koning der Franschen een legaat gemaakt. Het testament is van den 14 juli 1838, en de bewoordingen verdienen wel te worden bekend gemaakt: » Ik geef en legateer aan Z. M. den koning der Franschen alle mijne boeken, manuscripten, platen, schilderijen en teekeningen, die zich op mijn landgoed Duxbury Hall, in het graafschap Lancaster, en elders in Groot-Britanje of buiten 's lands bevinden, en zulks tot eenig en particulier gebruik van Z. M., of om in zoodanige openbare instelling geplaatst te worden als aan Z. M. zal behagen; strekkende dit tot een bewijs mijner hooge achting voor eene grootmoedige en beschaafde natie, welke altijd vaardig is reizigers goed te onthalen, en aan vreemdelingen hulp en gastvrijheid te schenken; eene natie, welke ik altijd bezocht heb met genoegen, en verlaten heb met smart. »

De heer *Standish* heeft lang in Spanje gewoond, en op zijne laatste reize derwaarts, tot herstel zijner gezondheid ondernomen, een groot aantal schilderijen

te Sevilla en te Cadix achtergelaten. Het legaat bevat verschillende stukken van de grootste waarde, onder welke eenige Murillo's, Zurbaran's en andere schilderijen van de Spaansche school, benevens een groot getal stukken van de Italiaansche, Vlaamsche en Fransche scholen zich bevinden; het grootste gedeelte der boeken is mede ten hoogste kostbaar; zoodat er, hoewel het aantal 4.000 deelen bedraagt, slechts weinige zijn, die niet verdienen in de koninklijke boekerij geplaatst te worden.

Parijs, *29 jan.* Ook in de zitting der kamer van gisteren is omtrent de wet op de fortificatiën nog niets bepaalds geschied. Met de deliberatiën over het amendement van den generaal *Schneider* zijn inderdaad de algemeene deliberatiën weder hervat. De heeren *de Lamartine*, *Remusat*, *Manguin*, *Odillon-Barrot* en *Dufaure* hebben op nieuw gesproken; doch ieder herhaalde slechts hetgeen reeds eenmaal is gezegd. Alleen de redevoering van den heer *Dufaure*, die met groote welsprekendheid de voornaamste argumenten tegen het ontwerp ontwikkeld heeft, maakte zoo veel indruk op de kamer, dat men een oogenblik aan de mogelijkheid geloofde van het verwerpen der wet. De meeste dagbladen geven hun misnoegen te kennen over de langwijligheid, waarmede deze zaak behandeld werd.

— Heden zijn de beraadslagingen voortgezet. De heer *Arago* heeft bij het openen der zitting het woord bekomen, en wasnog op de tribune toen de post vertrok.

— De troonrede der koningin van Engeland is voortdurend het onderwerp, waarmede al de bladen zich bezig houden. De indruk, welken dat staatsstuk gemaakt heeft, is algemeen ongunstig, en de heer *Guizot* heeft bittere verwijtingen te verduren over de pogingen, die hij gedaan heeft om Engeland te believen, en de teleurstelling, welke hij ondervindt.

— Thans houden de bladen zich ook bijzonder bezig met de redevoeringen in de beide Engelsche huizen, ter zake van het antwoord op de troonrede, door H. M. uitgesproken. Het gezegde van lord *Wellington*, dat, naar zijne overtuiging, de vrede van ons werelddeel geenerlei waarborg heeft, wanneer Frankrijk geene zitting heeft in de raadsvergaderingen van Europa, en de verklaring van lord *Brougham*, dat hij, dit belangrijk gezegde hebbende uitgelokt, eene gewigtige dienst aan Europa heeft bewezen, wordt door allen overgenomen. Van eenen kant gaat men zoo verre te vermoeden, dat deze beide staatsmannen het staatkundig stelsel van lord *Palmerston* eenen gevoeligen schok zullen geven; ja, dat het zelfs zeer mogelijk zijn zou, dat zij den val van dezen minister zouden kunnen bewerken. Met niet minder voldoening vestigt men de aandacht op de redevoering van sir *Robert Peel*, in het huis der gemeenten.

— Sedert eenigen tijd is hier een museum van Sinesche en Japansche voorwerpen geopend. In een der dagbladen leest men deswege het volgende:

Een liefhebber te Marseille, de heer *P. Ginier*, bragt, op zijne veelvuldige reizen naar de Indiën, eene verzameling bijeen van meubelen, gereedschappen, wapenen, kleederen en allerlei voorwerpen van kunst, uit Sina en Japan, en van Java en Madagascar, enz. herkomstig. Deze verzameling, niet minder dan 2,818 artikelen bevattende, is het eigendom geworden der heeren *Deschaux*, die haar thans ter bezigtiging hebben opengesteld in den bazar *Bonne Nouvelle*, dat echter geen winkel, maar een museum is: vermits er geen enkel voorwerp, afzonderlijk wordt verkocht.

Dit museum, hetwelk den nieuwsgierigen tot eene verlustiging kan strekken, is tevens zeer geschikt om de aandacht van kenners op te wekken en te vestigen. Alles wat tot het gewone leven der Sinezen, zoo rijk als arm, dient, is er bijeen. Door middel van kleine beeldjes of poppen wordt het gebruik van afzonderlijk geplaatste voorwerpen aangetoond. Al wat door de Sinezen en Japannezen meest volmaakt in ivoor, schildpad en vernis of lak bewerkt wordt, schittert in deze verzameling, die vooral rijk is in meubelstukken, schrijn- of kastenmakers- en ingelegd werk. Niets evenaart de juistheid, waarmede werken, uit bijzondere deelen bestaande, kunnen geopend en gesloten worden. Verkeerborden, schaakborden, kaarten en vele in Europa geheel onbekende spelen, zijn in dit museum aanwezig. Men vindt er zelfs complete schrijfdozen en rekentafeltjes, tot het opmaken van rekeningen. Een zestigtal kinder-speeltuigen, een uurwerk door vuur gedreven, bestemd om in de tempels den tijd aan te wijzen en tevens te wierooken. Ook is er eene verzameling van munten uit Sina, Japan, Cochinchina, Siam en Java. Uit deze vlugtige schets kan men gereedelijk het belang, dat dit museum aanbiedt, beseffen.

SPANJE.

Madrid, *22 jan.* Uit de officiële opgaven van de *Gazette de Madrid* van gisteren, blijkt het, dat gedurende de maand november 923 nationale domeinen zijn verkocht, die op 10,251,158 realen waren geschat en eene som van 27,179,166 realen hebben opgebragt. De geheele verkoop van de vorige maanden is 35,159 domeinen, die te zamen 1,375,347,543 realen hebben opgebragt.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, *30 jan.* Men wil weten, dat aan den heer *Piepers*, op zijn verzoek, een eervol ontslag zou zijn verleend als lid van den raad van state, en hij door Z. M. zou zijn benoemd tot lid van de Eerste Kamer. In zijne plaats zou tot lid van den raad van state zijn benoemd de heer *Piepers* de zoon, tot dus verre secretaris van dit hooge staats-collegie, en tot secretaris, de heer *Rovere van Breugel*, tot dus verre referendaris bij denzelven raad. (*Avondb.*)

— Men schrijft ons, dat het Z. M. bij een dezer dagen genomen koninklijk besluit heeft behaagd, een nieuw tarief van reis- en verblijfkosten te bepalen voor de daarbij betrokken zeeofficieren, enz. bij de Nederlandsche marine.

— Naar wij vernemen, is door Z. M. benoemd tot commandant van het huis van opsluiting en tuchtiging te Leeuwarden, de luitenant-kolonel *E. de Charron de St. Germain*.

— Bij Zr. Ms. besluit van den 26sten dezer is de heer *C. F. W. Nebenius* benoemd en aangesteld tot chirurgijn van de 2de klasse bij het vaste kader officieren van gezondheid der Nederlandsche marine.

— Z. M heeft nog benoemd tot lid van de commissie tot herziening van de wetten op de nationale militie en schutterijen, de heer *van Munster*, referendaris bij het departement van binnenlandsche zaken.

's Gravenhage, *31 jan.* Men verzekert, dat den 21sten februari aanstaande de *vijf en twintig jarige* gelukkige echt-vereeniging van HH. MM. onzen geëerbiedigden koning en koningin op eene luisterrijke wijze in de residentie zal worden gevierd. Men spreekt van een prachtig bal, dat te dier gelegenheid zal worden gehouden. In de hoogere kringen worden daartoe toebereidselen gemaakt.

— Men verneemt, dat het Z. M. den koning goedgunstig behaagd heeft, den thesaurier van het huis des konings, den heer *Ragay*, te magtigen, den heer *F. J. Behr*, commissaris van politie, voor de commissie, die zich te Scheveningen gevestigd heeft, ter voorziening in het lot van de nagelatene betrekkingen van de met de pink de *Vrouw Pieternella*, verongelukte zeelieden, te doen toekomen eene som van *drie honderd* gulden.

— Uit Breskens wordt geschreven, dat Gods ondoorgrondelijke wijsheid eenen braven arbeidzamen huisvader, in den bloei des levens, door den dood, van zijne vrouw en *twaalf* kinderen afnam, terwijl een *dertiende het aanzijn ontving op den dag van's vaders begrafenis.*

De volslagenste armoede heerscht in deze woning der diepste droefheid. De burgemeester van Breskens, de heer *A. Luteijn*, en de predikant aldaar, de heer *G. Batteke*, hebben dit allerbeklagenswaardigst huisgezin aan de bekende liefdadigheid van de burgerij aanbevolen, in het volle vertrouwen, dat deze hunne poging, ter verzachting der ellende, niet te vergeefs zal zijn.

Leiden, *31 jan.* Men verneemt dat de heer *Luzac* zijn ontslag heeft gevraagd als lid der arrondissements-regtbank te Leiden.

Arnhem, *1 feb.* Men verneemt uit Charleroi, dd. 29 dezer, dat aldaar op dien dag het kruidmagazijn St. Gilles is gesprongen, waarbij twee menschenlevens verloren en zeven personen min of meer zwaar gekwetst zijn. De belendende huizen hebben door de ontploffing niets geleden.

Mengelwerk

Postkantoor van Utrecht.

Wij vernemen dat men zich aan het postkantoor van Utrecht veroorlooft, brengers van aan ons adres gerigte en ter frankering gegeven brieven, den naam des afzenders af te vragen. In hoe verre zoodanige inquisitie overeenkomt met het geheim van den post, laten wij iedereen ter beoordeeling over. Het kan intusschen voor onze inzenders goed zijn het bovengemelde te weten, ten einde hunne bedienden instructiën te geven ter behoorlijke beantwoording van vragen, welke wij liever niet qualificeren willen.

Een verraad.

Het zesde uur van den 27sten september 1681 klonk juist van den *Straatsburger* dom. Op de rivier de Ill verbreidde de afscheidsblik der zon eene schaduw van duizend kleuren, de maan scheen helder aan den horizon, en een zachte avondwind ruischte weemoedig door de geele bladeren der wijngaardranken, die, volgens toenmalig gebruik, de huizen aanvallig omkransten; het was een heerlijke herfstavond, sedert lang had men zich in geene zoo zachte en zuivere lucht verheugd, onbewolkt strekte zich het frissche blaauw des hemels uit; deze heerlijke natuur scheen de gansche bevolking uit hunne huizen te lokken. Intusschen bemerkte men slechts hier en daar enkele wandelaars, de straten schenen als uitgestorven. Er heerschte die huivering wekkende stilte, welke groote gebeurtenissen pleegt vooraf te gaan; ook was het juist in den tijd, dat Frankrijk en Duitschland elkander om het bezit dezer stad in eenen bloedigen oorlog bevochten.

Een man van eenen deftigen ligchaamsbouw en in eene nette kleeding ging met snellen tred over de kaaijen naar het Thomas-plein. Hij was in zich zelven gekeerd, zijne muts hing hem over de wenkbraauwen; met gebogen hoofd scheen hij in ernstige gedachten verzonken. Deze man was THEOBALD DREYMÜHL, voormalig burgemeester van Straatsburg, die in het jaar 1677, door de landsoverheid van den Elsas, met welke hij eenige verschillen had gehad, van zijn ambt was ontzet geworden; deze afzetting veroorzaakte echter geene droefheid, want DREYMÜHL had zich door zijne gierigheid zóó gehaat gemaakt, dat hij dikwijls in tijden van hongersnood genoodzaakt was, zich voor de woede des volks te verbergen.

In Straatsburg bezat hij slechts weinig vrienden, onder anderen FRIEDRICH GROSMEIJER, voormalig burgemeester, die om dezelfde reden insgelijks van zijn ambt was ontzet geworden. Om staatkundige redenen en inzigten waren zij zeer aan elkander gehecht. Aangedreven door den wensch om zich op de heeren des lands te wreken; door de glansrijke beloften des toenmaligen ministers, den marquis DE LOUVOIS, verblind, hadden zij zich bij dezen laatsten aangeboden, om in het geheim voor zijne regering te werken, en wel in verbinding met HAGEDORN, eenen der bevelhebbers van het Straatsburger leger, dien zij met goud gewonnen, en die hun beloofd had den Franschen troepen de verschansing aan den tol, wier verdediging hem was toevertrouwd, te zullen overgeven. Deze verschansing was een der voornaamste verdedigingspunten van den Elsas; waren de Franschen eenmaal meester van dezen gewigtigen post, zoo was de verovering van Straatsburg ligt. Deze zamenzwering was sedert eene maand gesloten en de dag tot hare voltrekking gekomen. DREYMÜHL echter, aan de eene zijde vol twijfel over den goeden uitslag der onderneming, van den anderen kant door de geldgierigheid aangedreven, dacht, dat zij, in plaats van te winnen, bij dit spel wel konden verliezen, en dat het voor hem zekerder en welligt ook nuttiger was, om uit dit werk, zoo als hij het noemde, voordeel te trekken, wanneer hij zijn geheim aan den burgemeester verkocht; dien ten gevolge had hij zich op dien avond tot dezen magistraat gewend, om hem te zeggen, dat hij hem eene groote zamenzwering tegen de stad had te openbaren, op wier spoor hij toevalliger wijze gekomen was. Daar hij zich echter door de openbaring vele vijanden kon op den hals halen, zoo wilde hij er slechts voor eene zekere som, die de stad hem betalen moest, toe overgaan. De burgemeester beloofde hem het verlangde, en verbond zich zelfs om hem tweeduizend gulden uit zijnen eigen' zak te betalen, zoo de regent des lands deze belofte niet nakwam. Evenwel begeerde DREYMÜHL een uur tijd, waarbij hij ongetwijfeld over de wijze nadacht, hoe hij zijne onschuld aan deze gebeurtenis het best bemantelen konde, of welligt GROSMEIJER, tot wien een overblijfsel van onbedwingbare deelneming hem heen trok, wilde verwittigen, van hetgeen er voorviel. Dit was de reden, die hem naar het Thomas-plein in de woning zijns vriends voerde.

Voor het huis van GROSMEIJER aangekomen, klopte hij tot drie herhaalde malen aan de deur, welke dadelijk geopend werd; vervolgens steeg hij snel eenen wenteltrap op, en snelde in aller ijl naar de kamer des ouden burgemeesters. Dit eenigzins laag en naauw vertrek, was niettemin met eene volkomen aristocratische pracht gemeubileerd, die men in dit bescheiden kwartier geenszins zou vermoed hebben. Een man van tusschen de veertig en vijftig jaren zat nadenkend en vol zorg aan eene met boeken en papieren bedekte tafel. Hij stond op, ging zijnen bezoeker te gemoet en bood hem eenen stoel aan.

Mijn waarde DREYMÜHL, zeide hij, terwijl hij hem trouwhartig de hand reikte, ik heb u sedert lang niet meer gezien; ga zitten, ik moet nog slechts dezen brief lezen, dan willen wij ongestoord met elkander praten. — DREYMÜHL plaatste zich, zonder te antwoorden. Hij was bleek, en scheen aan eene hevige gemoedsbeweging te zijn prijs gegeven. GROSMEIJER las snel den brief door; vervolgens wendde hij zich tot zijnen vriend, en, getroffen over zijne verwarring, zeide hij: Wat scheelt u?

— Wat mij scheelt? antwoordde DREYMÜHL, terwijl hij zijne rol behendig begon, wat mij scheelt! riep hij met eenen onderdrukten zucht uit, en voegde er bij: ik ongelukkige, die ik ben!

— Gij schertst zeker maar, zeide GROSMEYER verwonderd.

— Ik spreek in vollen ernst, antwoordde DREYMÜHL.

— Gij gekscheert.

— In het minst niet! Ik kan....

— Wat; gij kunt?

— Neen, ik kan mijn vaderland niet verraden.

Deze woorden sprak hij met eene bespottelijke, theatrale uitdrukking: maar even als altijd waren zij vol beteekenis en bewezen duidelijk genoeg, dat DREYMÜHL niet scheriste.

— Zulk een woord bevreemdt mij zeer van u, zeide GROSMEIJER.

— Ik zeg u nogmaals, ik kan mijn vaderland niet verraden, antwoordde DREYMÜHL met gehuichelden trots. GROSMEIJER stond op, haalde verachtelijk de schouders op, ging onderscheidene malen de Kamer op en neer, plaatste zich vervolgens driest, met over elkander geslagen armen, voor DREYMÜHL en zeide: — Verraden!.... heeft men ook ons niet verraden en ons zonder grond in het jaar 1677 op eene schandelijke wijze van onze ambten ontzet? Heeft men ons niet op eene geheel onwaardige wijze behandeld? Hadt gij niet toenmaals gezworen, vroeg of laat wegens deze beleediging wraak te zullen nemen? En nu daar LOUVOIS ons deze wraak toegezegd, en beloofd heeft ons weder in onze waardigheden en ambten, in onze regten te herstellen, daar wij door list en beloften den kommandant HAGEDORN hebben mogen winnen, daar eindelijk die zoo vurig verwachte dag gekomen is, onze hoop zal vervuld, onze bemoeijingen met een gewenscht gevolg zullen bekroond worden, daar weifelt gij nu, daar wijkt gij terug. Dit is geen gedrag voor een' man. Het is geen tijd meer, om op het begonnene terug te komen, *alea jacta est* (de teerling is gevallen), zoo als CESAR zeide; ook zou HAGEDORN niet in eene omkeering bewilligen.

— Het was nog mogelijk om te keeren, bemerkte DREYMÜHL levendig, zoo hij den eersten burgemeester van alles onderrigtte; deze magistraat zal zijne maatregelen nemen, en.....

— Maar bedenk, ongelukkige, dat gij met ons beider leven speelt, dat gij ons aan onze vijanden, die zich in onzen val verheugen zullen, overleveren zoudt.

— Ik wil u aan niemand overleveren, gij verlaat Straatsburg en ontvlugt, terwijl het nog tijd is.

— Ik zou uit Straatsburg, schreeuwde GROSMEIJER, mijne familie, mijn vermogen in den steek laten, en mijne schitterende toekomst in rook zien opgaan: en ware ik dan zeker, de nasporingen des burgemeesters te zullen ontgaan? O gruwelijk mensch, bij onze oude vriendschap bezweer ik u, te bedenken, in welk ongeluk gij mij en u storten zoudt.

DREYMÜHL scheen een oogenblik geroerd; — hij zeide: het staat niet meer in mijne magt, want ach, ik heb beloofd alles den burgemeester te zullen bekennen.

— Hoe, riep GROSMEIJER uit, gij hebt hem dus reeds gesproken, en op welke gronden, tot welk einde? Sedert wanneer drijft gij het patriotismus zoover, om zulk eene dwaasheid te begaan? welligt om.....

Hij sprak niet uit: het denkbeeld, dat DREYMÜHL door geld was gewonnen geworden, doorvloog hem plotseling als een bliksemstraal, hij wierp hem eenen blik vol haat toe.

DREYMÜHL begreep dezen blik en sloeg de oogen ter aarde.

— Ik zal eerst binnen een uur mijne openbaring doen, stamelde hij; ik verlangde dit uitstel van den burgemeester, ten einde u tijd te laten om u tot de vlugt voor te bereiden.

— Gij wilt ze dus doen, die openbaring? vraagde GROSMEIJER levendig.

— Ja, ik volhard in mijn besluit, antwoordde DREYMÜHL, terwijl hij eene vaste houding aannam: voor geenen prijs zal ik mijn vaderland verraden; wat u persoonlijk aangaat, zoo deed ik voor u, wat ik konde: leef wel. —

Terwijl hij dit zeide, ging hij op de deur aan; GROSMEIJER sprong hem na en greep zijne hand. — Bij den allerheiligsten God, zeide hij, met eene weemoedige stem, heb medelijden met mij; gedenk aan uwen eed; laat u niet verleiden..

DREYMÜHL opende de deur. — Ik bid u smeekend, riep GROSMEIJER, terwijl hij zich aan zijne voeten wierp

— Ik heb u mijn laatste woord gezegd! gaf DREYMÜHL met hardvochtigheid ten antwoord..

— Uw laatste woord! herhaalde GROSMEIJER heftig, terwijl hij drie schreden achteruit sprong; uw laatste woord! Bedenk ongelukkige, dat gij even zoo wel als ik daaronder lijdt.

— Ik?

— Ja gij.

— En hoe zoo?

— Zijt gij niet mijn mede-schuldige?

— Ik zal het ontkennen, antwoordde DREYMÜHL verbitterd.

— Gij zult het ontkennen, schandelijk mensch, schreeuwde GROSMEIJER, in den hoogsten graad over deze onbeschaamdheid vertoornd.

— Ja, ik zal het ontkennen!

— Meineedige!

— Meineedige of niet, om het even, ik zal ontkennen, in zulke gevallen laat men zich niet door dergelijke erbarmelijkheden weerhouden.

— Erbarmelijkheden! riep GROSMEIJER uit, terwijl hij de armen kruiste, heb ik niet bewijzen tegen u in handen?

— Welke bewijzen?

— Den brief, welken gij mij de vorige maand geschreven hebt, waarin gij de inwilliging van HAGEDORN meldt.

DREYMÜHL stond als versteend, hij had niet meer aan dezen brief gedacht, anders had hij zich zeker ook tweemaal bedacht voor hij zich bij den eersten burgemeester verbonden had, om hem het gesmeed complot te openbaren. Echter wist hij zich weldra uit deze verlegenheid te redden; hij speelde den verbluften en zeide, dat hij van niets wist.

— Hoe, gij weet van niets?

— Neen, zeker niet! ik heb u nooit over dit onderwerp geschreven.

GROSMEIJER ging naar zijne schrijftafel, doorzocht de papieren en haalde spoedig eenen brief te voorschijn, dien hij onder de oogen van DREYMÜHL ontvouwde en vast in de handen hield, ten einde gene hem denzelven niet zou ontrukken.

— Gij verzekert dat gij mij nooit over dit onderwerp geschreven hadt, zoo zie hier, en lees dezen brief eens

DREYMÜHL las hem zacht voor zich zelven over, of ten minste deed hij, als of hij las. — Hoe! zeide hij, ik zou dit geschreven hebben?.... Onmogelijk.

— Ja, gij hebt het geschreven.

— En wanneer dan?

GROSMEIJER trok zijne linkerhand, welke den datum des briefs bedekte, een weinig terug. DREYMÜHL maakte van deze gelegenheid gebruik: greep bliksemsnel naar het papier, rolde het papier te zamen en verscheurde het. GROSMEIJER was als versteend, een oogenblik was hij bleek en bewegingloos als een marmeren beeld: spoedig echter brak hij, na dezen plotselingen schrik, in vreesselijke woede los; als een vertwijfelde vloog hij naar zijne tafel, greep een mes en viel onstuimig op DREYMÜHL aan. Deze ontweek behendig den steek en ontsnapte door de half geopende deur, bereikte den trap, van daar de plaats, en zoo geraakte hij in aller ijl op de straat, terwijl hij op zijne vlugt over de treurige gevolgen van GROSMEYERS wraakgevoel nadacht.

(*Vervolg hierna.*)

Aan de Redactie.

De Fransche vertaling van het Rijnlied van N. BECKER, door Uw Ed. opgenomen in een der vorige nommers der *Arnhemsche Courant*, wekte bij mij het verlangen op om dit lied in het Hollandsch te vertalen. —

Ik neem de vrijheid, hiermede deze mijne vertaling aan Uw Ed. aantebieden, ter plaatsing in Uw Ed. veelgelezene courant — in de hoop echter, dat Uw Ed. tot deze insertie door tegenovergestelde motieven moge bewogen worden, dan die der opneming der Fransche vertaling; terwijl dit dichtstuk ook weder het bewijs oplevert, (met het oog op de aestetische waarde van hetzelve en op de verbazende geestdrift, waarmede geheel Duitschland het ontvangen heeft) hoe dikwijls door geringe middelen, *ter geschikter* tijd aangewend, de gelukkigste resultaten worden verkregen.

Ik heb de eer, met de meeste achting te zijn,

UWEd. Dw. Dienaar

VON EICHSTORFF.

De Duitsche Rijn.

(Naar *N. BECKER.*)

Hoezeer zij schreeuwen mogen
Om onzen vrijen Rijn:
Wij zullen 't nooit gedogen,
Zoo lang wij Duitschers zijn!

Zoo lang het groen zal kiemen
Dat in zijn water blinkt;
Zoo lang de slag van riemen
Door zijne golven klinkt!

Zij zullen hem niet boeijen
Den vrijen Duitschen Rijn;
Zoo lang er druiven groeijen
Voor onzen vreugde-wijn;

Zoo lang in zijne stroomen
Der rotsen voet niet beeft;
Zoo lang aan zijne zoomen
De Dom ten hemel streeft!

Zij zullen hem niet boeijen,
Den vrijen Duitschen Rijn,
Zoo lang er meisjes bloeijen,
Die schoon en zedig zijn;

Zoo lang er visschen blinken
In zijnen klaren vloed;
Zoo lang er lied'ren klinken
Van vrijheid en van moed!

En eer dat zijne golven
Ten prooi der Franschen zijn;
Ligt elk van ons bedolven
In onzen Duitschen Rijn!

Helder, januari 1841. VON EICHSTORFF.

Correspondentie.

Wij verzoeken zoodanige inzenders, welke ons niet bijzonder bekend zijn, niet alleen hunnen naam, maar ook hunne betrekking of woonplaats op te geven, vermits het anders bezwaarlijk kan zijn hun een of ander soms noodig berigt te doen geworden. Zoo ontvingen wij onlangs twee stukken, waarvan wij het eene niet willen plaatsen, en de plaatsing van het andere *alleen* afhankelijk wilden maken van de keuze des inzenders.

Waterhoogte te Arnhem

Den 31 Jan. 2 El 4 Palm 8 Duim; gew. 0 Duim; gev. 12 D.
Den 1 Febr. 2 El 3 Palm 5 Duim; gew 0 Duim; gev. 13 D.

Beursberigt.

Effecten-Societeit, ten $4\frac{1}{2}$ ure.

Zondag 31 Januari.

Integralen $49\frac{13}{16}$, $\frac{7}{8}$, $\frac{15}{16}$, $\frac{7}{8}$. Kansbiljetten *f* $21\frac{13}{16}$. Handelmaatschappij $160\frac{3}{8}$, $159\frac{7}{8}$, 160. Ardoins $22\frac{1}{2}$, $\frac{9}{16}$. Dito coupons 21, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{9}{16}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$. 4 pCt. Russen 87.

De iets hoogere koersen van Parijs waren oorzaak, dat ook al onze fondsen heden een iets vaster aanzien hadden; de omzet in Integralen was, uit hoofde van den afrekeningsdags, vrij geanimeerd.

Ardoins iets williger, bij vrij wat affaire; bijzonder gevraagd waren ook heden wederom coupons derzelve; men merkt daarin dagelijks meer en meer koopers op, en schijnen de dekreten in de *Gaceta de Madrid* hedaartoe aanleiding te hebben gegeven.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.